

Arrest

nr. 77 529 van 19 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat M. FRERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een staatsburger van Kazachstan van Oeigoerse origine. U woonde met uw vader, U. M. (...), en uw moeder, D. M. (...), in het dorp Tsjunza.

De zus van uw moeder, G. T. (...) (O.V. X), was politiek actief in Kazachstan. In december 1999 vluchtte uw tante vanuit Kazachstan naar België, waar zij op 11 januari 2000 asiel vroeg.

Op 18 september 2003 werd de asielaanvraag van uw tante geweigerd. Op 29 maart 2007 werd het beroep tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen zonder voorwerp verklaard (artikel 55). Uw tante ontving immers een machtiging tot verblijf voor onbepaalde tijd (definitieve regularisatie).

Op 30 juli 2002 werd uw moeder vermoord. Haar lichaam werd teruggevonden in de rivier in uw dorp. Haar mond was dichtgeplakt met tape. Uw vader vertelde u dat uw moeder werd vermoord omwille van de problemen van uw tante.

Na de dood van uw moeder kreeg uw vader problemen met de ROVD (politie). Er kwamen geregeld agenten naar uw huis. Hij moest telkens smeergeld betalen.

In 2005 werd uw vader zwaar geslagen door onbekenden. Hij lag een tijd in coma in het ziekenhuis. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis verhuisden jullie naar de stad Almaty. Uw vader nam geregeld deel aan betogingen voor de Oeigoerse zaak.

Op 19 juli 2009 nam hij deel aan een betoging naar aanleiding van het gewelddadig neerslaan van de Oeigoerse opstand in Urumqi in China. Hij kwam in het bezit van een video waarop te zien was hoe vrouwen en kinderen tijdens de opstand in China werden vermoord. Hij toonde deze video aan anderen.

Op 5 augustus 2009 werd uw vader thuis gearresteerd en meegenomen door de ROVD.

Op 6 augustus 2009 werd hij overgebracht naar het ziekenhuis, waar hij twee dagen later overleed. U denkt dat uw vader werd dood gemarteld.

Na de dood van uw vader had u geen familie meer in Kazachstan.

Op 23 augustus 2009 werd u zelf opgepakt en meegenomen door de ROVD. U werd ondervraagd over de video die uw vader in zijn bezit had gekregen. U werd bedreigd, mishandeld en vernederd. Bij uw vrijlating moest u een uitreisverbod ondertekenen.

Na uw vrijlating dook u onder bij een kennis van uw vader, een zekere K. (...).

Op 25 december 2009 vertrok u met het vliegtuig vanuit Kazachstan naar Europa. K. (...) zorgde ervoor dat u het uitreisverbod kon omzeilen: ze bezorgde u een internationaal paspoort met (Grieks) Schengenvisum en regelde dat u via een zij-ingang van de luchthaven op het vliegtuig kon stappen, zodat u niet langs de paspoortcontrole moest passeren.

Op 25 december kwam u aan in Tsjechië.

Vervolgens nam u een trein naar België waar u op 28 december aankwam.

In België trok u in bij uw tante, G. T. (...), in Antwerpen.

Op 8 januari 2010 diende u, met behulp van een advocaat, een aanvraag in tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 29 september 2011 werd uw aanvraag onontvankelijk verklaard. U ging in beroep tegen deze beslissing. Volgens uw advocaat is de zitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien voor 28 februari 2012.

In België nam u deel aan een meeting waarbij ook Rebiya Kadeer, de voorzitter van het 'Word Uyghur Congress', aanwezig was. Uw tante is in België ook actief voor deze beweging. De foto's van deze bijeenkomst werden op het internet gepubliceerd.

Op 24 januari 2012 werd u opgepakt door de politie. U werd overgebracht naar het transitcentrum 127 bis met het oog op repatriëring naar Kazachstan.

Op 25 januari 2012 diende u een asielaanvraag in."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U vreest dat u in Kazachstan zult worden vermoord door de autoriteiten omwille van de problemen van uw familie.

Uw moeder zou in 2002 zijn vermoord door onbekenden omwille van de politieke activiteiten van uw tante.

Uw vader zou in 2009 zijn vermoord door de politie omdat hij in het bezit was van een video over het geweld van de Chinese autoriteiten in Urumqi.

U vreest bovendien dat u bij terugkeer naar Kazachstan zult worden vervolgd door de autoriteiten omdat u in België deelnam aan een meeting waarbij ook Rebiya Kadeer, voorzitter van het 'Word Uyghur Congress' (WUC), aanwezig was.

Vooreerst wijst het Commissariaat-generaal op het feit dat u een laattijdige asielaanvraag indiende. U verblijft sinds 28 december 2009 in België en u vroeg pas asiel op 25 januari 2012. Dit betekent dat u dus meer dan twee jaar wachtte om asiel te vragen.

Uw uitleg voor deze laattijdige aanvraag, dat u geen asiel zou hebben gevraagd omdat het voor u emotioneel te moeilijk zou zijn geweest om over uw problemen te praten (CGVS, p. 9-10), is niet aanvaardbaar.

Van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor zijn leven, kan verwacht worden dat hij zo snel mogelijk internationale bescherming zoekt.

U kunt zich ook niet beroepen op het feit dat u onwetend zou zijn geweest over het bestaan van de asielpcedure of het belang van het tijdig indienen een asielaanvraag. U verbleef immers bij uw

tante, die in 2000 zelf een asielaanvraag had ingediend en die de asielprocedure dus kende. Daarenboven had u ook toegang tot juridische bijstand, wat blijkt uit het feit dat u reeds in januari 2010 met behulp van een advocaat een aanvraag indiende voor regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (cf. administratief dossier).

Het is overigens zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u in uw regularisatieaanvraag op geen enkel moment melding maakte van het feit dat u werd vervolgd in Kazachstan.

In het kader van uw aanvraag tot regularisatie beweerde u immers dat u naar België kwam omdat u, na het overlijden van uw ouders, geen familie meer had in Kazachstan. U zei dat u, gezien u nog studeerde niet in uw eigen levensonderhoud kon voorzien. Om deze reden zou u naar België zijn gekomen, waar uw tante voor u wilde instaan.

In het kader van uw regularisatieaanvraag maakte u op geen enkel moment melding van het feit dat u zware vervolgingsfeiten zou hebben meegemaakt, zoals de moord op uw ouders of uw eigen aanhouding en mishandeling, noch van het feit dat u in Kazachstan het slachtoffer zou zijn geweest van discriminatie omwille van uw etnische origine (cf. administratief dossier).

In deze context is het dan ook absoluut niet geloofwaardig dat u op 25 januari 2012, nadat uw regularisatieaanvraag onontvankelijk werd verklaard en nadat u in een gesloten centrum werd geplaatst met het oog op repatriëring, een asielaanvraag indient waarbij u plotseling beweert dat u zeer ernstige vervolgingsfeiten zou hebben meegemaakt en dat u bij terugkeer naar Kazachstan zou moeten vrezan voor uw leven.

Op basis van bovenstaande vaststellingen heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om te veronderstellen dat u oneigenlijk gebruik maakt van de asielprocedure om de op handen zijnde beslissing tot verwijdering van het Belgische grondgebied en repatriëring naar Kazachstan, uit te stellen of te verijdelen.

Ten tweede stelt het Commissariaat-generaal vast dat u uw asielrelaas verbindt aan de problemen die uw tante, G. T. (...) (O.V. 4.918.524), in Kazachstan zou hebben gekend. U vertelde dat uw moeder zou zijn vermoord omwille van de politieke activiteiten van uw tante (CGVS vragenlijst, nr. 3; CGVS, p. 10-11).

Er moet echter worden opgemerkt dat de asielaanvraag van uw tante werd geweigerd op 18 september 2003.

Haar asielrelaas bleek immers manifest bedrieglijk, gezien zij frauduleuze verklaringen had afgelegd over haar identiteit. Zij had zich immers uitgegeven als echtgenote van een bekende Oeigoerse activist die in 1999 in Kazachstan werd vermoord.

Uit objectieve bronnen bleek echter onomstotelijk dat uw tante niet de echtgenote was van deze activist (cf. informatie uit administratief dossier tante in bijlage).

Gezien u uw eigen problemen, in casu de moord op uw moeder, verbindt aan de problemen van uw tante, doet dit ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven is het niet geloofwaardig dat u zelf helemaal niets kon vertellen over de politieke activiteiten en de daarmee verbonden problemen van uw tante in Kazachstan.

U kon ook niet duidelijk maken wat nu precies het verband was tussen de beweerde activiteiten van uw tante en de dood van uw moeder in 2002.

Toen u gevraagd werd waarom u onwetend was over deze uiterst belangrijke elementen in uw relaas, antwoordde u dat u ten tijde van de vlucht van uw tante en de latere dood van uw moeder nog te jong was om een besef te hebben van deze dingen.

Deze uitleg is niet acceptabel, gezien u in België bij uw tante verbleef en u haar dus kon vragen welke problemen zij zou hebben gekend en wat het verband was met de moord op uw moeder.

Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde u dat geen vragen had gesteld aan uw tante omdat u haar emotioneel niet wilde belasten (CGVS, p. 10-11). Deze uitleg is evenmin aanvaardbaar. Indien uw moeder werkelijk zou zijn vermoord omwille van de problemen van uw tante, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat uw tante u hierover zou hebben geïnformeerd, of, dat u hierover zelf vragen zou hebben gesteld.

Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder.

Ten derde legde u manifest tegenstrijdige verklaringen af over de problemen van uw vader.

Tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u dat uw vader in augustus 2009 zou zijn opgepakt omdat hij met zijn gsm videobeelden zou gemaakt hebben van een betoging die in Kazachstan werd gehouden naar aanleiding van de protesten in Urumqi in China (CGVS vragenlijst nr. 3).

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter iets helemaal anders. U beweerde toen dat uw vader door de Kazachse autoriteiten werd opgepakt en vermoord omdat hij in het bezit zou zijn geweest van een video waarop beelden van het gewelddadig neerslaan van protesten in Urumqi door de Chinese autoriteiten stonden. Hij zou deze beelden op zijn gsm hebben gehad en aan andere Oeigoeren in Kazachstan hebben getoond (CGVS, p. 12-13).

Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar.

Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, zei u dat deze tegenstrijdigheid het gevolg was van vertalingsproblemen tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Deze uitleg is niet acceptabel. Uw verklaringen werden immers na het gehoor voorgelezen in het Russisch, waarna u zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van uw handtekening.

Uw bewering dat uw verklaringen na het interview níet werden voorgelezen (CGVS, p. 14), kan niet worden aanvaard, gezien het voorlezen van de verklaring van de asielzoeker standaardprocedure is bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals ook wordt vermeld op de vragenlijst.

Daarenboven vertelde u dat u reeds vóór het gehoor voor het Commissariaat-generaal had gemerkt dat uw verklaringen verkeerd waren opgetekend (CGVS, p. 13, 17). In dit geval kan echter van u worden verwacht dat u dit zou melden bij het begin van het gehoor, wanneer u hiertoe de kans kreeg (CGVS, p. 2).

Ten vierde legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw eigen problemen.

Tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken sprak u enkel over de problemen van uw tante en uw ouders.

Op het moment van uw asielaanvraag maakte u op geen enkel moment melding van het feit dat u persoonlijk ook ernstige vervolgingsfeiten zou hebben meegemaakt. (CGVS vragenlijst nr. 3).

Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde u plots dat u zelf ook door de politie was gearresteerd op 23 augustus 2009, waarna u zou zijn mishandeld en vernederd. De politie zou u pas hebben vrijgelaten nadat u een uitreisverbod ondertekende (CGVS, p. 7).

Toen u werd gevraagd waarom u deze belangrijke elementen niet had vermeld op het moment van uw asielaanvraag, verwees u opnieuw naar vertalingsproblemen en zei u dat het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken kort was geweest.

Deze uitleg volstaat niet. Er kan immers van u worden verwacht dat u spontaan melding maakt van de belangrijkste feiten die aanleiding hebben gegeven tot uw vlucht uit Kazachstan.

Deze vaststelling doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vijfde, voor wat betreft uw verklaring dat personen van Oeigoerse origine in Kazachstan het slachtoffer zijn van discriminatie op vlak van onderwijs en werkgelegenheid, meent het Commissariaat-generaal dat, hoewel deze vorm van discriminatie laakbaar is, de door u beschreven situatie niet kan worden gezien als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u geen enkel concreet voorbeeld kon geven waarbij u zelf het slachtoffer zou zijn geweest van discriminatie omwille van uw Oeigoerse origine. U refereerde opnieuw naar de problemen omtrent de moord op uw ouders die, zoals hier reeds uitvoering werd beargumenteerd, niet geloofwaardig werden bevonden (CGVS, p. 15-16).

Ten slotte meent het Commissariaat-generaal dat u niet aannemelijk kunt maken dat u door de Kazachse autoriteiten zult worden vervolgd omdat u in Brussel deelnam aan een meeting waarbij ook Rebiya Kadeer, de voorzitter van het 'Word Uyghur Congress' (WUC), aanwezig was.

U beweerde dat iedereen die deelneemt aan evenementen die iets te maken hebben met Rebiya Kadeer problemen kent in Kazachstan (CGVS, p. 15).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat twee Oeigoerse belangenverenigingen uit Kazachstan, de Society Union of Uyghur National Association en de Uyghur Youth Union, aangesloten zijn bij het WUC. Het World Uyghur Congress heeft zelf ook vestigingen in Kazachstan en wordt geleid door Kakharman Kozhamberdiyev, die vice-voorzitter is van het WUC. Hoewel deze organisaties, of personen gelieerd aan deze organisaties, bij het uitoefenen van hun activiteiten in Kazachstan soms te maken krijgen met bureaucratische obstakels, zijn er geen gevallen bekend waarbij het loutere lidmaatschap van, of de loutere associatie met dergelijke organisaties zouden hebben geleid tot vervolging door de Kazachse autoriteiten (cf. CEDOCA antwoorddocument KAZ012-001w in bijlage).

De documenten die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. De overlijdensakte van uw moeder vermeldt dat zij op 30 juli 2002 overleed als gevolg van 'sluiting van de ademhalingskanalen door vocht'.

De overlijdensakte van uw vader vermeldt dat hij op 8 augustus 2009 overleed als gevolg van 'beschadiging van het centraal zenuwstelsel'.

Uit deze overlijdensaktes kan dus niet worden afgeleid dat uw ouders werden vermoord.

Voorts legde u enkele foto's voor waarop u en uw tante staan afgebeeld terwijl jullie deelnemen aan een meeting met Rebiya Kadeer in het Europees Parlement, alsook een programmaboekje van de meeting in kwestie. Zoals hier reeds werd aangehaald, kan op basis van objectieve informatie worden besloten dat het niet geloofwaardig is dat het loutere feit dat u deelnam aan een meeting waarbij Rebiya Kadeer aanwezig was, aanleiding zou geven tot vervolging door de Kazachse autoriteiten.

Uw geboorteakte, uw identiteitskaart, uw reispaspoort, de geboorteakte van uw ouders en de Belgische verblijfskaart van uw tante attesteren uw identiteit en uw familiebanden, die in deze beslissing niet worden betwist. Deze documenten kunnen bovenstaande appreciatie echter niet wijzigen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 5 maart 2012 een schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van artikel 62, artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op de stelling van de commissaris-generaal dat verzoekster een laattijdige asielaanvraag heeft ingediend, antwoordt zij dat zij *“slechts enkele dagen na haar 18de verjaardag in België is aangekomen”*, dat zij wees was geworden aan moederskant in 2002 en aan vaderskant in augustus 2009 en dat haar tante, hier in België, haar heeft opgevangen,

Verzoekster verklaart dat er bij haar aankomst in België onmiddellijk een afspraak werd gemaakt met een advocaat en dat er een aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend; zij stelt dat zij dacht dat haar situatie hiermee in orde zou komen, zonder andere stappen. Zij verklaart dat zij het zeer moeilijk had om -naast het feit van het overlijden van haar ouders- te vertellen dat zij zelf ook moeilijkheden had gekend met de Kazakse autoriteiten.

Verzoekster bevestigt dat haar tante hier in België de asielpcedure kent, maar herhaalt dat deze gerustgesteld was door het indienen van haar regularisatieaanvraag.

Na het afwijzen van deze aanvraag diende haar advocaat een nietigverklaring in bij de Raad; bij arrest van 29 februari 2012 werd het beroep door de Raad afgewezen. Terwijl die beroepsprocedure nog hangende was, werd verzoekster aangehouden en in een gesloten centrum opgenomen.

Zij voert aan dat zij omdat zij *“oprecht een vrees heeft in geval van terugkeer naar Kazachstan”*, aldaar een asielaanvraag indiende.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoekster vertelde dat het overlijden van haar moeder te maken had met de politieke activiteiten van haar tante en er op wijst dat van deze tante de erkenning van de status van vluchteling geweigerd werd, laat verzoekster gelden dat zij niet uit Kazachstan is vertrokken omwille van het overlijden van haar moeder, maar dat zij is vertrokken na het overlijden van haar vader in 2009 waarna zij zelf problemen kreeg met de Kazakse autoriteiten.

De omstandigheden van het overlijden van haar moeder en de rol van haar tante daarin, zijn volgens verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 5) *“op zich niet relevant voor het beoordelen van de vrees voor verzoekster”*; zij begrijpt niet waarom de commissaris-generaal *“hiervan de tweede reden maakt voor afwijzing van haar asielaanvraag”*.

Voorts wijst verzoekster er op dat zij sinds haar aankomst in België *“verschillende activiteiten heeft gehad”*; zij legt een brief neer van I. Dolkun, secretaris-generaal van *“World Uyghur Congress”*, betreffende *“de situatie voor Oeigoeren in het algemeen, maar eveneens informatie en bewijzen van de deelname van verzoekster aan activiteiten”*.

Met betrekking tot de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige verklaringen aangaande de videobeelden die haar vader had, stelt verzoekster dat het beelden zijn van Urumqi, doch dat haar vader deze in Kazachstan in bezit had en dat hij ook heeft deelgenomen aan verschillende manifestaties in Kazachstan als reactie op de gebeurtenissen in Urumqi in 2009. Zij veronderstelt dat (zie het verzoekschrift, p. 5) *“om deze reden een misverstand hieromtrent is gerezen”*.

Op de tegenstrijdige verklaringen omtrent de vervolging waarvan zij zelf het slachtoffer werd, antwoordt verzoekster dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaringen aflegde met betrekking tot haar ouders *“maar dat haar werd gezegd dat zij uitgebreid over haar problemen zou kunnen vertellen op het interview van het CGVS”*.

Verzoekster voert aan dat zij *“enige schroom had om hier uitgebreid over te vertellen”*; zij verklaart dat zij het heel moeilijk om erover te vertellen nu het gaat over feiten die zij, als minderjarige, als extreem vernederend heeft ervaren.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekster geen elementen aanhaalt waaruit blijkt dat zij persoonlijk het slachtoffer is geworden van discriminatie omwille van haar etnische origine in Kazachstan, antwoordt verzoekster dat zij hiervan akte neemt.

Wat betreft haar activiteiten in België, stelt verzoekster dat uit de informatie waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat *“er wel degelijk spanningen zijn tussen de Kazakse autoriteiten en de Oeigoerse bevolking”*. Verder onderstreept verzoekster dat zij bewijzen heeft neergelegd van haar participatie aan activiteiten in België.

Verzoekster besluit dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus toe te kennen. In ondergeschikt orde vraagt zij de beslissing terug te sturen naar de commissaris-generaal; in uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Op de stelling van de commissaris-generaal dat verzoekster een laattijdige asielaanvraag heeft ingediend, brengt verzoekster als verweer in dat zij "*slechts enkele dagen na haar 18de verjaardag in België is aangekomen*" en dat zij het zeer moeilijk vond om te vertellen dat zij zelf ook moeilijkheden had gekend met de Kazakse autoriteiten. Verzoekster voert nog aan dat zij dacht dat haar situatie opgelost zou geraken middels een regularisatieaanvraag.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich louter beperkt tot het vergoelijken van haar laattijdige asielaanvraag en tot het herhalen van eerdere verklaringen.

De Raad is van oordeel dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster die verklaart dat haar moeder in juli 2002 werd vermoord door verdrinking in een rivier in haar dorp -van haar vader vernam zij (zie het verhoorverslag van 10 februari 2012, p. 4) dat haar moeder werd vermoord omwille van de problemen van haar tante, G.T.-, dat haar vader werd afgeperst, dat hij in 2005 in coma werd geslagen, dat hij op 5 augustus 2009 gearresteerd werd door de ROVD en op 9 augustus 2009 is overleden -verzoekster voegt er aan toe dat zij denkt dat hij dood werd gemarteld-, dat zij op 23 augustus 2009 door een drietal agenten van de ROVD werd misbruikt, bij aankomst in België eind december 2009 -waar zij haar voormelde tante G.T. kwam vervoegen- op 8 januari 2010 een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende, en naliet, ofschoon zij bij haar aanvraag tot regularisatie bijstand had van een advocaat -verzoekster bevestigt dit ter terechtzitting- en bij haar voormelde tante verbleef -verzoekster stelt dat het de gezinshereniging met haar tante G.T. betrof-, na haar aankomst in België een asielaanvraag in te dienen.

Voormelde feiten maken dat haar aangevoerde prille meerderjarigheid, de zware psychische belasting en de ingediende regularisatieaanvraag in januari 2010 met bijstand van een advocaat, geen verweer kunnen zijn in hoofde van verzoekster voor het niet diligent indienen van een asielaanvraag, te meer daar haar tante in 1999 in België reeds een asielaanvraag had ingediend als weduwe van een bekende Oeigoerse activist die in 1999 was vermoord.

Dat verzoekster zich met een dergelijk voorgehouden "vervolgingsverleden" bij haar tante in België als haar enig familielid kwam voegen -tussen tante en nicht moeten volgens de Raad deze feiten aan bod zijn gekomen-, en pas asiel aanvraag op 25 januari 2012, zijnde ruim twee jaar na haar aankomst in België, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

De uitleg van verzoekster dat zij met haar relaas en vragen om opheldering omtrent haar moeder, haar tante niet meer wou belasten, wordt niet aangenomen.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het overlijden van de moeder van verzoekster te maken had met de politieke activiteiten van haar tante. Dit werd terecht besloten uit de verklaringen van verzoekster op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 4) waarin zij verklaarde dat haar vader het haar had gezegd nadat ze gezien hadden dat de mond van het lijk van haar moeder dat uit het water was gehaald met plakband was gedicht.

De stelling in het verzoekschrift dat de omstandigheden van het overlijden van haar moeder en de rol van haar tante daarin "*op zich niet relevant voor het beoordelen van de vrees voor verzoekster*", doet de waarheid geweld aan.

De rol van de tante van verzoekster, blijkt uit verzoeksters eigen verklaringen (zie hoger), is determinerend.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de asielaanvraag van de tante van verzoekster werd geweigerd bij beslissing van 18 september 2003; het staat vast dat haar asielrelaas manifest bedrieglijk was gezien zij zich had uitgegeven voor de weduwe van een bekende Oeigoerse activist die in 1999 in Kazachstan was vermoord terwijl uit bronnen in bezit van de commissaris-generaal, bleek dat de tante niet de vrouw was van de voormelde activist.

Dat de moeder van verzoekster om het leven zou zijn gekomen ten gevolge van de tante, wordt door de Raad niet aanvaard; de overlijdensakte van 3 juli 2002 van de moeder van verzoekster bevestigt enkel de dood van de moeder.

Van de problemen van de vader van verzoekster, wordt geen enkel begin van bewijs bijgebracht. Zijn overlijdensakte bevestigt enkel zijn dood in 2009.

De tegenstrijdige verklaringen van verzoekster omtrent de oorzaak van haar moeilijkheden op de Dienst Vreemdelingenzaken -GSM-beelden van een betoging in Kazachstan naar aanleiding van protesten in Urumqi (China)- en op het Commissariaat-generaal -het in bezit hebben van een video waarop het neerslaan van de protesten in Urumqi staat-, kunnen niet uitgelegd worden door te stellen (zie het verzoekschrift, p. 5) dat verzoekster "veronderstelt" dat er een misverstand hieromtrent is gerezen.

Inderdaad kan het opwerpen van een "vergissing" niet worden aangenomen. Verzoekster heeft, nadat haar gehoor is voorgelezen in de Russische taal, haar verklaringen "voor akkoord" ondertekend op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster kreeg bovendien aan het begin van haar verhoor op het Commissariaat-generaal de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken over het verhoor op de

Dienst Vreemdelingenzaken, maar liet na omtrent bovenstaande “vergissing” iets te melden. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster niet aantoonde dat de verklaringen die zij heeft afgelegd niet of foutief in de vragenlijst of het gehoorverslag zijn opgenomen.

Haar uitleg in het verzoekschrift betreft een gekunstelde post-factum verklaring die geenszins de onverenigbare verklaringen kan verzoenen.

Deze tegenstrijdigheid blijft en keert zich tegen het relaas van verzoekster.

Betreffende de tegenstrijdige verklaringen omtrent de vervolging waarvan zij zelf het slachtoffer werd, verklaart verzoekster in haar verzoekschrift dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar ouders *“maar dat haar werd gezegd dat zij uitgebreid over haar problemen zou kunnen vertellen op het interview van het CGVS”*; zij voert tevens aan dat zij *“enige schroom had om hier uitgebreid over te vertellen”*.

Vooreerst is aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden. De commissaris-generaal merkt tevens terecht op dat het bovendien onduidelijk is waarom verzoekster plots op het Commissariaat-generaal geen schroom of moeilijkheden meer zou hebben om over haar persoonlijke vervolgingsfeiten te vertellen.

Van een asielzoekster mag bovendien worden verwacht dat zij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat zij de feiten die de aanleiding vormen van haar vlucht uit haar land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Dat verzoekster noch in haar regularisatieaanvraag -in contact met haar tante en bijgestaan door een advocaat-, noch tijdens het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken melding heeft gemaakt dat zijzelf persoonlijk ernstige vervolgingsfeiten heeft meegemaakt, wordt door de Raad niet aangenomen. Ook deze vaststelling werd in overweging genomen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt niet aangenomen dat verzoekster in haar land van herkomst problemen heeft gehad, die de erkenning van de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. rechtvaardigen. Haar asielrelaas verdient inderdaad geen geloofwaardigheid.

Verzoekster stelt ook nog dat uit de informatie waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat *“er wel degelijk spanningen zijn tussen de Kazakse autoriteiten en de Oeigoerse bevolking”*.

Waar verzoekster ook nog vermeldt dat zij sinds haar aankomst in België *“verschillende activiteiten heeft gehad”* en een brief neerlegt *“To whom it may concern”* van 22 februari 2012 van *“World Uyghur Congress, Dunya Uyghur Qurultiyi”* (WUC) die na de samenvatting dat zij twee jaar geleden in België is aangekomen nadat haar ouders overleden zijn en nu door de Belgische autoriteiten sinds twee weken opgesloten is en wiens asielaanvraag herbekeken wordt, stelt dat verzoekster sinds haar aankomst in België actief betrokken is in politieke en culturele activiteiten van de *“Belgian Uyghur Association”* en *“World Uyghur Congress”* waardoor zij zeer kwetsbaar is bij terugkeer naar Kazachstan gezien zij geen bekenden meer heeft na de dood van haar ouders.

De Raad stelt dienaangaande vast dat de bestreden beslissing terecht heeft geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk kan maken dat zij door de Kazachse autoriteiten zal worden vervolgd wegens deelname aan activiteiten waarbij bij een gelegenheid ook Rebiya Kadeer, de voorzitter van het WUC, aanwezig was.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt namelijk dat twee Oeigoerse belangenverenigingen uit Kazachstan, de *“Society Union of Uyghur National Association”* en de *“Uyghur Youth Union”*, aangesloten zijn bij het WUC dat zelf ook vestigingen in Kazachstan en geleid wordt door Kakharman Kozhamberdiyev, die vice-voorzitter is van het WUC. Het blijkt dat hoewel deze organisaties, of personen gelieerd aan deze organisaties, bij het uitoefenen van hun activiteiten in Kazachstan soms te maken krijgen met bureaucratische obstakels, er geen gevallen bekend zijn waarbij het loutere lidmaatschap van of de loutere associatie met dergelijke organisaties zouden hebben geleid tot vervolging door de Kazachse autoriteiten.

De door verzoekster bijgevoegde brief van WUC doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en bovendien geeft deze brief blijk van een gesolliciteerd karakter wat de bewijswaarde sterk relativeert.

De Raad merkt ook op dat verzoekster uitgaat van een selectieve lezing van de informatie van de commissaris-generaal; zij weerlegt geenszins het algemeen besluit hieromtrent in de bestreden beslissing, namelijk dat er geen gevallen bekend zijn waarbij het loutere lidmaatschap van of de loutere

associatie met dergelijke organisaties zouden hebben geleid tot vervolging door de Kazachse autoriteiten.

Verzoekster brengt buiten haar relaas geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert ook geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 10 februari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE